

Telefon peste moarte

Adrian Păunescu

În lumea numelor străine,
Mă simt, și eu, un străineț,
Iau telefonul lângă mine
și n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranță, drama
Că neamul meu, acum, e frânt,
Mi-e dor de tata și de mama,
Dar nu au număr, la mormânt.

De convorbiri cu ei sunt gata
și în necunoscut mă zbat,
îi sun pe mama și pe tata,
Dar crucea sună ocupat.

Au numere secrete parcă
și aparatul n-are ton,
Deodată aflu și tresar că
Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinți din moarte,
Cu lacrimi bine vă cuvânt,
Și uit că ați plecat departe
Și n-aveți roaming, sub pământ.

Formez un număr, oarecare,
Întreb precipitat de voi,
Dar știu că mort e cel ce moare
și nu mai vine înapoi.

Și, vai, de-atâta timp încoace,
Vă chem și-n visuri, să v-ascult,
Dar iarba pe morminte tace,
Cu număr desființat demult.

Și, dacă o să ținem minte,
Probabil, când o fi să mor,
Am să vă caut în morminte,
Pe-un număr de interior.